

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.913 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL
loco advocaat G. VAN CAUTEREN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart staatsburger te zijn van de Russische Federatie (republiek Dagestan) en van Avaarse origine.

In 1996 huwde u traditioneel met Magomedsalikh Gusayev, toenmalig minister van nationaal beleid, informatie en internationale connecties in Dagestan .

In 2001 werd een eerste aanslag gepleegd op uw man. Uw man overleefde het.

Op 27 augustus 2003 werd een nieuwe aanslag gepleegd, uw man overleed aan zijn verwondingen.

In het kader van het onderzoek naar de aanslag werd u begin november 2003 uitgenodigd door Merzarbolla Merzabollayev, hoofd van de researchedienst van het parket in Machatchkala. U tekende een aantal documenten waarvan u veronderstelde dat het formaliteitsgegevens betrof.

U werd telefonisch een tweede keer uitgenodigd. Bij deze ontmoeting vroeg hij u te infiltreren in de politieke klasse van Dagestan, met het oog op het verzamelen van compromitterende informatie. U weigerde, maar hij zette u onder druk en zei dat u al documenten had getekend waarbij u een samenwerkingsakkoord met hem getekend had en een bekentenis had gedaan

dat u medeplichtig was aan de moord op uw man. Hij zei ook dat het geen zin had u tot andere instanties te richten. U kon niet anders dan toegeven.

Thuis belde u een vriend op, Eduard, met de vraag u te verbergen. U was immers niet van plan in te gaan op het verzoek van de rechercheur. U dook onder bij een kennis in Chasavyurt.

Eind juni 2004 werd uw vriend Eduard, met wie u regelmatig contact onderhield, aangevallen en ernstig verwond. Er werd hem gevraagd waar u was. Jullie besloten voorlopig geen contact meer met elkaar te hebben.

Op 2 september 2004 ging u naar de universiteit van Machatkala om uitstel te bekomen voor uw studies. In Machatkala werd u slachtoffer van een explosie. U werd opgenomen in het ziekenhuis en kreeg bezoek van Merzarbolla Merzabollayev, die u vertelde dat het niet verstandig was te ontsnappen aan zijn verzoek. U vermoedt dat u niet toevallig het slachtoffer was van deze explosie, aangezien de rechercheur wist dat u in het ziekenhuis was. Met de hulp van een bevriende verpleegster in het ziekenhuis kon u ontsnappen uit het ziekenhuis. Met haar hulp verschool u zich in Machtatckala.

Eind oktober 2004 werd u door de broer van deze kennis naar een bergdorp gebracht.

U vernam ook dat militairen eind april 2004 bij uw moeder thuisgekomen waren en alle documenten en materiaal die op u en uw vermoorde man betrekking hadden, hebben meegenomen. U verbleef er tot eind augustus 2005.

U kwam toen te weten dat er op TV een opsporingsbericht van u werd getoond, met beloning, alsof men bezorgd was dat u verdwenen was.

Om risico's te vermijden veranderde u uw uiterlijk en liet u zich door Eduard naar een andere plaats brengen. Hij bracht u naar het buitenverblijf van zijn familie.

U begon een relatie met Eduard en u werd spoedig zwanger. Omdat Eduard het kind zijn naam wilde geven, wilde hij officieel met u huwen. Op 4 maart 2006 huwde u officieel, maar toch min of meer in het geheim.

Eduard besloot dat het voor u niet langer veilig was in Dagestan. Omdat jullie onvoldoende financiële middelen hadden kon Eduard niet mee vluchten. Op 3 juni 2006 vluchtte u met behulp van een neef van Eduard uit Dagestan en de Russische Federatie.

Op 9 juni 2006 kwam u aan in België waar u dezelfde dag asiel heeft aangevraagd.

U vermoedt dat het motief voor de vervolging op u gelegen is in het feit dat u, via uw relatie met Magomedsalikh Gusayev, te veel wist. Concreet betreft het informatie over de voormalige president, Magomedali Magomedov. Hij zou de opdracht tot de moord op uw man hebben gegeven omdat uw man te eerlijk was, geen smeergeld aanvaardde en niet handelde volgens de verwachtingen van de president. U vermoedt dat u eveneens vermoord zou worden, maar dat men u eerst wilde gebruiken als infiltrante.

Tot oktober 2006 kon u vanuit België contact houden met Eduard of zijn zussen. U vernam dat Eduard werd opgeroepen en dat het parket aan zijn zussen een bezoek bracht.

Na oktober 2006 kreeg u geen enkel contact meer met hem. Ook zijn familie, die u zeer zelden nog hoort, zeggen niet te weten waar hij is.

Eind 2007 vernam u van zijn zus dat Eduard teruggevonden was. Zijn schoenen waren versleten en hij had verwondingen aan zijn voeten. Het enige wat hij nog wist was dat hij een dochtertje had."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Op basis van uw verklaringen moet vastgesteld worden dat u uw relaas en vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Zo verklaart u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw problemen in Dagestan los staan van de (motieven voor de) dood van uw man (Dienst Vreemdelingenzaken, punt 41).

Voor het Commissariaat-generaal verklaart u in verband met het motief van uw vervolgingen het volgende : “Mezorbollayev zelf is niet geïnteresseerd in mij .. hij is slechts een pion”, “Ik wist te veel, daarom moest ik geëlimineerd worden, maar ze wilden mij nog gebruiken als spion”, “ Ik wist dat de president mijn man heeft laten vermoorden, er konden met mijn man geen afspraken worden gemaakt over smeergeld, hij was te eerlijk”. “Ik denk dat de president zowel achter de aanslagen op mijn man als achter mijn vervolgingen zit” (CG I,p.7, 8, 9,10;CG II,p.5).

Geconfronteerd met deze nieuwe belangwekkende verklaringen over het motief van uw vervolging, verklaart u dat u bang was dit eerst te zeggen (CG II, p.5).

Dit is niet aannemelijk, er mag verwacht worden dat u bij uw asielaanvraag, tesamen met uw zeer gedetailleerd relaas, ook het door u vermoedde motief aanhaalt.

Het is bovendien een groot verschil vervolgd te worden door een rechercheur om bij politici informatie te bekomen, of om vervolgd te worden door de hoogste autoriteiten van een land omdat u wist dat de president uw man had laten vermoorden omdat deze te eerlijk was.

U kan dit nieuw motief ook niet aannemelijk maken. U heeft geen informatie of aanwijzingen in uw bezit die uw beschuldigingen kunnen staven (CG I, p.8,9) . Uw verklaring dat u te veel weet en te veel bewarende informatie hebt (CG, p.9) lijkt dan ook geen waarachtige verklaring te zijn, aangezien u uw verklaringen onvoldoende kan concretiseren.

Een tweede element welke uw geloofwaardigheid aantast is het feit dat u sinds uw vlucht geen nieuws heeft over uw problemen of het feit dat u gezocht wordt.

U zegt dat Dagestan een gesloten republiek is, en u verklaart dat u alleen met Eduard (tot oktober 2006) of zijn zussen contact heeft. Zij hebben over uw problemen geen nieuws. U weet ook niet wie u kan contacteren in Dagestan om meer te weten te komen over uw problemen en, destijds, over de verdwijning van Eduard (CG I,p. 4-6).

Er kan echter verwacht worden dat u gedurende uw verblijf van anderhalf jaar in België op een grondiger manier trachtte te informeren naar de situatie voor u en Eduard, bv. bij één van de kennissen die op de hoogte waren van uw problemen en u geholpen hebben om te ontsnappen of onder te duiken.

U verklaart ook dat u officieel wordt opgespoord en dat er een opsporingsbericht op TV is verschenen eind augustus 2005 waarbij een vergoeding werd beloofd in ruil voor informatie over u (CG I, p.9; Dienst Vreemdelingenzaken, punt 41).

U kan van het feit dat u (nationaal) gezocht wordt en in de media bent verschenen geen bewijs voorleggen, hetgeen uw geloofwaardigheid eveneens ondermijnt.

U verklaart verder dat u en Eduard, op verzoek van Eduard en nadat bleek dat u zwanger was, op 4 maart 2006 officieel zijn gehuwd. Jullie zijn hiervoor beiden naar de burgerlijke stand van Machatchkala gegaan (Dienst Vreemdelingenzaken, punt 41; CG II,p.4).

Deze officiële registratie van het huwelijk met Eduard, ook al verklaart u dat het snel en voorzichtig is gebeurd, is niet te rijmen met jullie vrees en het feit dat u op dat moment anderhalf jaar volledig ondergedoken leefde. Ook deze incoherentie tast uw geloofwaardigheid aan.

Het is tevens onbegrijpelijk dat u en Eduard niet samen zijn gevlucht, of u althans niet heeft vervoegd in de weken of maanden na uw vlucht. Hij had immers ook reeds problemen en u was zwanger van hem.

U verklaart dat jullie onvoldoende financiële middelen hadden om samen te vluchten, ongeveer 2500 à 3000 dollar (CG I, p.5).

Dit is weinig geloofwaardig. U heeft, alleen al qua onroerend goed, een kapperszaak, een leegstaand appartement, en een appartement waar uw moeder woont. (CG II, p.3).

U verklaart dat u bij een eventuele verkoop aanwezig moest zijn en te lang moest wachten op het geld, en u vond het te gevaarlijk te bevallen in een ziekenhuis in Dagestan (CG II, p.3,4).

Deze redenen zijn niet ernstig. U bent wel naar een overheidsdienst geweest voor jullie huwelijk, en u leefde na het begin van de relatie met Eduard nog geruime tijd in Dagestan.

Ook uw verklaringen over uw reisroute tenslotte zijn niet geloofwaardig.

U verklaart dat u vanuit Oekraïne tot België bent gereisd met een (vervalst) internationaal paspoort welke u nooit heeft gezien en waarvan u de gegevens niet kent. U verklaart eveneens dat de paspoorten aan de grens met Europa nauwkeurig bekeken zijn, maar dat u zelf niet gecontroleerd bent (CG I, p.2,3, 9, CG II, p.2).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet op de hoogte zou zijn gebracht van de identiteitsgegevens van uw vervalst paspoort.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

Uw rijbewijs, attest middelbare school, attest en diploma haarkapster betreffen persoonlijke gegevens die niet ter discussie staan.

De tientallen foto's, de krantenartikels, een internetartikel en een video over uw vermoorde man betreffen uw relatie met Magomedsalikh Gusayev, welke evenmin ter discussie staat.

De huwelijksakte betreft enkel uw huwelijk met Eduard Efendiev in maart 2006.

Het medisch attest van uw hospitalisatie welke Eduard in maart 2006 heeft bekomen beschrijft uw verwondingen ten gevolge van een explosie en verblijf in het ziekenhuis in september 2004, maar het is geen aanwijzing voor het motief van de explosie of het feit of het al dan niet een gerichte aanslag betreft.

Bij dit attest moeten drie zaken opgemerkt worden. Het is vooreerst een gesolliciteerd attest, welke de waarde ervan toch beperkt. Er staat ook vermeld dat u ontslagen bent op 20 september 2006, hoewel u verklaart dat u ontsnapt bent (Dienst Vreemdelingenzaken, punt 41). Verder staat er geen datum van uitgifte op. Deze elementen doen vermoeden dat dit attest en/of de gegevens niet waarachtig zijn.

In ieder geval kunnen ze de incoherenties en het ongeloofwaardig karakter van uw relaas niet herstellen."

4.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling overeenkomstig het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Zij benadrukt dat zij een uiterst gedetailleerd en samenhangend vluchtrelaas heeft verteld.

Zij is van mening dat zij geen tegenstrijdigheden heeft verteld; zij stelt tijdens haar tweede verhoor op het Commissariaat-generaal haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, slechts verder te hebben gespecificeerd.

Zij verklaart het gebrek aan nieuws uit haar land van herkomst omtrent haar problemen, door het feit dat zij haar land is ontvlucht en dus haar verblijfplaats geheim wil houden. Zij vervolgt dat de enige personen die zij kan contacteren trouwens Eduard en zijn familie zijn die nergens kunnen informeren naar haar problemen, op gevaar haar verblijfplaats te verraden en

zelf het slachtoffer te worden van vervolging. Zij benadrukt dat het haar dan ook onmogelijk is zich een bewijs te verschaffen van haar opsporingsbericht dat op televisie is verschenen. Zij stelt dat het huwelijk in Dagestan slechts een lokale administratieve formaliteit betreft die dus in alle discretie kan gebeuren.

Zij herhaalt dat er onvoldoende financiële middelen waren om samen met Eduard te vluchten, aangezien haar onroerende eigendommen niet snel genoeg te gelde konden worden gemaakt en haar zwangerschap haar ertoe verplichtte snel haar land te ontvluchten.

Zij bevestigt dat zij nooit kennis heeft genomen van de exacte gegevens op het valse paspoort. Zij stelt dat dit paspoort immers werd bijgehouden door de chauffeur, die het toonde aan de grenswachten die haar doorlieten omdat de foto op het paspoort overeenkwam met haar uiterlijk. Zij verklaart dat zij aan de grens nooit werd ondervraagd en haar verklaring conform is aan de informatie van de Commissaris-generaal volgens dewelke een grondige ondervraging over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, slechts een mogelijkheid uitmaakt.

Zij benadrukt tenslotte dat zij haar asielrelaas heeft gestaafd met stukken waaraan bewijswaarde moet worden gehecht. Zij verklaart dat een medisch attest immers nooit de vermelding zal bevatten dat de betrokken patiënt weggelopen is en dat het attest geen datum van uitgifte bevat omdat het *“niet werd uitgegeven maar uit haar medisch dossier werd gehaald”* en dat het daarbij trouwens werd opgemaakt voor de rechercheur die haar in het ziekenhuis zou komen halen.

4.2. De Raad benadrukt dat het niet volstaat enkel een “gedetailleerd” asielrelaas naar voor te brengen. Het asielrelaas dient ook coherent en consistent te zijn, het moet geloofwaardig zijn. Op een kandidaat-vluchteling rust ook de verplichting alle bewijselementen waarover hij kan beschikken voor te leggen en voor het ontbreken daarvan, een aanneembare uitleg te geven; hij moet ook inspanningen doen om bijkomende bewijselementen aan te brengen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, 205).

De Raad stelt vast dat verzoekster hierin niet slaagt.

Zo legt verzoekster in het kader van haar onderscheiden verhoren immers tegenstrijdige verklaringen af over de reden van haar vervolging door de autoriteiten in haar land van herkomst.

Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster inderdaad meermaals uitdrukkelijk dat zij niet wenste in te gaan op de reden waarom haar man vermoord werd en dat *“bovendien staat dit los van mijn problemen”* (zie het verhoorverslag van 19 juni 2006, p.16).

Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 10 oktober 2007, p.9) verklaarde verzoekster daarentegen uitdrukkelijk dat de autoriteiten van haar land van herkomst haar uit de weg willen ruimen omtrent zij de opdrachtgever en reden van de moord op haar man kent.

Verzoekster verklaart dat zij tijdens haar *“eerste verhoor bang was om te vertellen over Magomed Aliev”* (zie verhoorverslag van 13 december 2007, p.5).

Dergelijke bewering als excuus om het niet vertellen van hét wezenlijk element in haar asielrelaas te verklaren, kan niet worden aanvaard. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de waarheid vertelt.

Verzoekster verklaarde (zie verhoorverslag van 10 oktober 2007, p.9) niet in het bezit te zijn van bezwarende documenten jegens de leiders van haar land.

Zij brengt ook geen enkel document bij dat een begin van bewijs zou kunnen vormen van haar beweerde problemen in haar land van herkomst.

Verzoekster erkent trouwens (zie verhoorverslag van 10 oktober 2007, p.6) dienaangaande geen enkele poging te hebben ondernomen, afgezien van Eduard en diens familie, om iemand te contacteren in haar land, teneinde voor een verder nieuws te informeren en/of bewijs te bekomen.

De bestreden beslissing stelt terecht dat *“Uw rijbewijs, attest middelbare school, attest en diploma haarkapster betreffen persoonlijke gegevens die niet ter discussie staan. De tientallen foto's, de krantenartikels, een internetartikel en een video over uw vermoorde man betreffen uw relatie met Magomedsalikh Gusayev, welke evenmin ter discussie staat. De huwelijksakte betreft enkel uw huwelijk met Eduard Efendiev in maart 2006. Het medisch attest van uw hospitalisatie welke Eduard in maart 2006 heeft bekomen beschrijft uw verwondingen ten gevolge van een explosie en verblijf in het ziekenhuis in september 2004, maar het is geen aanwijzing voor het motief van de explosie of het feit of het al dan niet een gerichte aanslag betreft.”*

Het document (administratief dossier, inventaris van voorgelegde documenten, stuk 29) administratief dossier), dat een medisch attest van Eduard zou zijn, is niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling; het wordt op basis van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

Verzoeksters bewering dat de chauffeur waarmee zij naar België is gereisd haar paspoort heeft getoond aan de grenscontrole, is ongeloofwaardig daar uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat aan de buitengrenzen van de Schengen-zone strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Haar bewering dat enkel de foto in het paspoort –aan de grenscontrole voorgelegd door de chauffeur- , vluchtig vergeleken werd met haar aangezicht, wordt niet aangenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

5.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus *“gezien de situatie in haar land van herkomst”*.

5.2. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat zij enig verband met haar persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

In acht genomen wat voorafgaat, blijft verzoekster hiertoe in gebreke.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.